

استاد گل پاچا الفت زمور د هیواد ملي، ولسي، لوی شاعر، پیاوړي لیکوال او څیرونکي

ارواښاد گل پاچا الفت د پښتو ادب په ډگر کې هغه لوی شاعر، ادب پوه، دیني عالم، پیاوړي لیکوال، سیاست پوه، ټولنیز پوه، څیرونکي، تاریخ لیکونکي، او تکړه ژورنالیست و، چې د ده په آثارو کې هنري ښکلا، ادبي او فرهنگي، اجتماعي، سیاسي علمي، اخلاقي او ملي تفکراتو پیغامونه نغښتي دي، چې داوسنیو او راتلونکو

نسلونو لپاره د یو لوی ادبي درس او مکتب حیثیت لري. زمور هیواد وال باید د خپل ژوند په مختلفو اړخونو کې ترینه خوند او پند واخلي.

استاد گل پاچا الفت د میر سیدپاچا زوی او د سید فقیر پاچا لمسی دی چې په (۱۲۸۸) هجري شمسي کال کې د لغمان ولایت د قرغیو په ولسوالي کې د عزیز خان په کڅ کلي کې زیږیدلی دی.

استاد الفت صاحب د لوی او ځانگړي استعداد او نکاوت خاوند شخصیت و. ده خپل علمي تحصیلات په خصوصي توگه په غیری رسمي مدرسو کې پای ته رسولي دي، او د مروجو او متداوله علومو لکه: فقهی اصول، صرف، نحو، معانی، بدیع، بیان، عروض، منطق، حکمت، ریاضي، علم کلام، تفسیر، حدیث، فلسفه او داسې نور علوم یې د لغمان او ننگرهار د ممتازو او نامتو استادانو څخه زده کړي او لوستلي دي او خپل بنسټیز مالومات یې په دې هکله تکمیل کړي وو.

استاد الفت صاحب د پورتنیو علومو او شخصي مطالعاتو وروسته په دغو رسمي او دولتي دوايرو کې خپلې دندې تر سره کړي دي:

- په (۱۳۱۴) هجري شمسي کال کې د انيس ملي ورځپاڼې په دفتر کې د کاتب په حيث رسمي ماموریت.

- په (۱۳۱۵) هجري شمسي کال کې د ادبي انجمن (چې بيا پښتو ټولنه شوه) د تالیف او ترجمې په څانگه کې غړی شو.

- په (۱۳۱۶) هجري شمسي کال کې کله چې پښتو ټولنه جوړه شوه د زيري جريدې دچلوونکي په توگه مقرر شو.

- په (۱۳۱۸) هجري شمسي کال کې د پښتو ټولني دصحافت د مدیریت د مرستيال په توگه مقرر شو.

- په (۱۳۱۹) هجري شمسي کال کې د پښتو ټولني د لغاتو او قواعدو دڅانگې د مدير په حيث و ټاکل شو.

- په (۱۳۲۰) هجري شمسي کال کې د اصلاح ورځپاڼې مشاور، د پښتو ټولني عمومي مبصر او دکابل مجلې د چلوونکي په توگه وټاکل شو.

- په (۱۳۲۵) هجري شمسي کال کې د ننگرهار د اتحاد مشرقي د جريدې مدير مقرر شو.

- په (۱۳۲۷) هجري شمسي کال کې د ننگرهار په ولايت کې د قبایلو د عمومي مدير په توگه وټاکل شو.

- په (۱۳۲۸) هجري شمسي کال کې د جلال آباد دخلکو له خوا د شورا د اوومي دورې لپاره د وکیل په توگه وټاکل شو، چې بيا په ملي شورا کې دوهم مرستيال مقرر شو.

- په (۱۳۳۰) هجري شمسي کال کې د ولس ملي جريده يې تاسيس کړه او تر (۱۳۳۲) هجري شمسي کال تر پایه د دغې جريدې د امتياز خاوند و.

- په (۱۳۳۱) هجري شمسي کال کې د لغمان ولايت د قرغيو په ولسوالي کې د خلکو له خوا د ملي شورا د اتمې دورې لپاره د وکیل په توگه وټاکل شو.

- په (۱۳۳۴) هجري شمسي کال کې د جلال آباد دخلکو له خوا د لويې جرگې د وکیل په توگه مقرر شو.

- په (۱۳۳۵) هجري شمسي کال کې په لومړۍ رتبه دپښتو ټولني مشر وټاکل شو او د پوهني وزارت د عالي شورا غړي مقرر شو.

- په (۱۳۳۸) هجري شمسي کال کې دافغان شوروي د دوستي د ټولني ريس وټاکل شو.

- په (۱۳۴۳) هجري شمسي کال کې دکابينی غړي شو او دقبایلو د مستقل رياست چارې وروسپارل شوي.

- په (۱۳۴۴) هجري شمسي کال کې د ولسي جرگې د دوولسمې دورې لپاره د جلال آباد له خلکو له خوا د وکیل په توګه وټاکل شو.

- په (۱۳۴۸) هجري شمسي کال کې د ولسي جرگې په ديارلسمه دوره کې منتخب استازې و. استاد الفت صاحب د حقوقو او ادبياتو په پوهنځيو کې د پښتو ژبې د استادپه توګه هم دنده ترسره کړې ده.

استاد الفت صاحب د يو مخکښ، نوښتگر، نوميالي ادبي، فرهنگي، ملي او مبارز شخصيت په توګه په خپلو آثارو کې فلسفي، علمي او منطقي استدلال، سپيڅلي هيلې او آرمانونه د زړه غږ او ملي احساسات دخپل هيواد، خلکو، ټولني او ټولنيزو روابطو او مناسباتو په هکله په داسې لويو او خيالي افکارو ترسيم او بيان کړي دي، چې زموږ هر هيوادوال د خپلو زړونو او آرمانونومقاصد او اهداف په کښې موندلای شي. دالفت صاحب دآثارو ځلا او ښکلا لکه د نورو درنو ليکوالانو او شاعرانوآثار د پښتو ادب په ډگر کې دتل لپاره روښانه او نه ورکيدونکي دي.

د الفت صاحب منظوم، منثور او څيرنيز آثار دادي:

دپسرلي نغمه، عالي افکار، دآزادي پيغام، ښه لمسونه، دزړه وينا، غوره اشعار، دالفت خبرې، لغوي څيرنه، عالي افکار، پښتو کلي، منطق، غوره نثرونه، ليکوالي املا او انشا، اجتماعي نظريات، پښتو سنډرې، ادبي بحثونه، ملي قهرمان، بله ډيوه

څه ليکل يا ليک پوهه، د ټولني په جوړښت کې داسلام نقش، د الفت نثري کليات، نوی څرک يا نوي رڼا، څه گورم او څه اورم، بيلابيلي ليکنې او مقالې، منظوم عالي افکار (ژباړه)، دټولني علم (ژباړه)، دموفقيت لار (ژباړه)، لوړ خيالونه او ژور فکرونه (ژباړه)، احمدشاه بابا افغان (ژباړه) او داسې نور آثار

په رښتيا سره چې الفت صاحب د ځانگړي هنري، ادبي او علمي استعدادخاوند شخصيت و. ده دخپلي پوهې، دقلم دفضيلت او د کلام د عفت په وسيله خپلي ټولني اوخپلو وطنوالو ته ډير درانه او دستاينې وړ خدمتونه کړي دي، او د پښو ژبه يې دخپلو آثارو په وسيله پاللي او بډايه کړي ده، د ده آثار د پښتو ادب په تاريخ کې لوړ مقام لري، او دپښتو ادب يې رنگين ساتلي دي.

دده دا هلي ځلي اوکارنامې دپښتوادب په تاريخ کې نه ورکيدونکي او نه هيريدونکي دي. همدا وجه ده چې د ده نوم به د ده دآثارو په رڼا کې تل ژوندي وي.

الفت صاحب دخپل کار او خدمت په اوږده دوره کې هغه خدمتونه نوښتونه چې دخلکو او د ټولني د ودې او پرمختگ لپاره کړي دي دهغي وخت د مقاماتو له خوا لمانځل شوی هم دی. هغه سوغاتونه چې ده تر لاسه کړي دي دا دي:

د خوشحال خان خټک ادبي جايزه، د ابوعلی سینا علمي جايزه، د صدارت له خوا دویمه درجه تقدیرنامه، د ستوري دریمه درجه نښان، د پوهني دویمه درجه نښان، دوکالت د دورو نښانونه، دلويي جرگي نښانونه او داسي نور.....

استاد الفت صاحب یو متدین، پاک او سپیڅلی انسان، ریښتیني مسلمان، عالم، ادیب، نامتو شاعر او لیکوال و. دی د تقوا او پرهیزگاری دروند شخصیت و، او د لويي حوصلي خاوندو. هر وخت غلي او خاموش ښکاریده، متواضع، حلیم، برده باره او بی کبره انسان و. ده د خدای پاک سره، د وطن سره او د هیوادوالو سره د انسان او انساني کرامت سره سپیڅلي مینه او محبت درلود.

دالفت صاحب د منظوم او منثور آثارو پیغام او مضمون ډیر سلیس، روان او په زړه پورې دی. ده دخپل آثارو مضامین او پیغامونه په داسي استدلال او منطق ترسیم کړي دي چې په لوستلو یې د خلکو په زړونو کې منگولي شخوي او ځان ته یې راکاري.

الفت صاحب د خپل علمي الفاظو په وسیله خپلي ادبي ټوټې داسي بیان کړي دي چې له هره حیثه زړه وړونکي او اغیزناکه دي. همدا وجه ده چې د الفت صاحب نوبتگر شخصیت د ده داستادي نښه تثبیتوي.

د ده په منظومو او منثورو آثارو کې دا خیالونه، تصویرونه، پیغامونه اولور فکرونه نغښتي دي: د ځوانانو راوینسول اود دوی عیبونه وربښودل، د بشري ټولني اصلاحي اړخونه، د هیوادسمسورتیااو پراختیا، دملي احساس روزل او غوریدل، عالي او خیالي افکار، اخلاقي او تربیوي معیارونه، انسان او انساني کرامت ته احترام، د آزادي، دیموکراسي او خپلواکي پیغامونه، عدالت، انصاف او پاک نفسي، ملي او علمي تفکر، اتحاد، اتفاق، ملي هویت اویوالي، ملي انساني واجتماعي دردونه، د ترقي، پیشرفت او لیاقت بنسټیز معیارونه، دواقعي او عملي تصوف او عرفان په هکله علمي او تحقیقي نظریات، د اسلام دحقيقي او سپیڅلي ارزښتونو نظریات او عملي گامونه، دغریبانو، مظلومانو، مسکینانو، خوارانو او یتیمانوسره خواخوږي او همدردی، د ظلم استبداد او بی عدالتي پر خلاف او د ظالم سره کلکه قلمي مبارزه او مجادله، دپښتون او پښتونولي سره ژوره مینه، دوستي، عشق، محبت، مینه او اخلاص، جذابیت او ښایست، وفا اوصمیمیت، رښتیا او صداقت، د طبیعت د مناظرو ښکلا او داسي نور عالي او انساني خصایل او ارزښتونه.....

د بیلګې په توګه د الفت صاحب دا بیتونه گورو چې وایي:

باغ و بن یې بی بلبله بی عندلیبه
رنخوران یې بی دوا بی طبیبه
څه په لوره، څه په تبه، څه په تیغ مری
ورک شه ورک شه د پښتون خوار نصیبه
که یې ښه پوره په حال باندي خبر شي
خدایزو ته به هم پرې وژارې رقیبه
ناپوهي، خواره خواري ده او پښتون دی
کور یې وران، کار یې گډوډاو بی ترتیبه
لاس یې یو ځای، سر یې بل ځای، پښه یې بل ځای
پښتانه توتی توتی دي بی ترکیبه
نه ډودی لري، نه پوهه نه تعلیم څه
بی له توري نور له هر څه بی نصیبه
چې رښتین، خادم یې وینم بینوا دی
پښتو ژبه ده په ژبو کې غریبه
که غمخور، همدرد، خواخوږی او دردمند یې
ژاره ژاره دپښتون په حال حبیبه
توره مه ستایه هنر ورلره ستایه
چې نور هم نشي مجروح پښتون ادیبه

او یا وایي:

باداري پریردی خادمان شی د وطن او د قام
په خوار غریب شی پس له دي لږ مهربان غوندي
هله چې یو انسان دبل لکه غلام اوسیري
په هغه ځای د خدای لعنت اوري باران غوندي
باداري نشته په اسلام کې نه په کفر کې اوس
تاسي یې نوره ټینکه مه ساتی ایمان غوندي

او يا وايي:

راځي ڇي يو شان دملگريو په شان کينو سره
غرور او کبر پريښودل که نه وي گران غوندي
د ملگرتيا ژوندکي خوندونه او خيرونه دي ډير
ناسي يو څو ورځي خو وکړي امتحان غوندي
نورو سره ځان برابر گڼل مشکل مه گڼه
مشکل کارونه به خدای تاته کړي آسان غوندي
راشه د عدل مساوات لږ کوتي خوند وگوره
که پښيمان شوي دربه کړمه څه تاوان غوندي

او يا وايي:

سرو صورت يوازي مه گوره معنا وگوره
په سر کي فکر، زړه کي پټه مدعا وگوره
وينا يي واوره بيا يي وگوره عمل ورسره
ميل و رغبت غايه، هدف او تمنا وگوره

او يا وايي:

حق او باطل نه معلوميري حق بيان که نه وي
ظالم ته هيڅ نشي ويلي ټينگ ايمان که نه وي
پينځو روپو باندي يي ولي هره ورځ خرڅوي
دين و ايمان دي مسلماننه ډير ارزان که نه وي
آه و فرياد د چا له لاسه دغه خلک کوي؟
چيري بي رحمه، خدای ناترسه ظالمان که نه وي
دا ميدانونه ولي سره دي په سرو وينو باندي
په هر هيواد کي شرمينان يا قصابان که نه وي
ولي له ظلم ناروا سره جهاد نه کوي

دا په نفلو باندې ولاړ ریاکاران که نه وي
ستوری د دین به درته وایمه ملا صاحبه!
دا ریا کاره بي عمله ملایان که نه وي
خوار و غریب او بینوا که په راحت و پکي
جنت یې بولم خیر دی حورې او غلمان که نه وي
چې مظلومان کړي فریادونه د ظالم له لاسه
ورته دوزخ وایه هیڅ اور لرم ماران که نه وي
د ناداري دا ناداني دا بدبختي له څه ده!
زموږ کارونه زموږ فکر او خوی وران که نه وي

او یا وایي:

چې د نا پوهو نا خبرو توره شپه کړي رڼا
بلو دیوو غونډې د پوهې کتابونه لرم
څوک چې له خدایه نه ویریري او ظلمونه کوي
زه په تش لاس ورسره خدایرو چې جنگونه لرم
راشی چې اور د ظالمانوپه کورولگوو
پاک الله وایي چې ظالم ته دوزخونه لرم

او یا وایي:

که تا کینوده د چا په سر گلونه
هیر به نه کړي هیڅوک ستا دا احسانونه
ستا نیالگي که وکړي سیوری په خوارانو
په عاجز او په غریب او یتیمانو
آخرت کي به همدغه ستا په کار شي
ستا هغه جهان به هم گل و گلزار شي

او يا وايي:

يم شمع د تورتم په سر اورونه قېلوم
په زړه لکه لاله سوي داغونه قېلوم
ته وساته په زړه کې محبت د نازينو
ما پريږده چې دخوار غريب نازونه قېلوم
چې ستړی او ستومان وي په خدمت کې د وطن
په سر او په ليمو يې قدمونه قېلوم

او يا وايي:

چې له وطن سره اخلاص، صدق وفا نلري
ورسره جوړ نه یمه درس د وفا مه راکوه
چې ويده وينن نکړي په وينن باندې اثر ونکړي
هغه بي خونده بي تاثيره وينا مه راکوه
هغه کار وکړه چې يې گټه ټول عالم وويني
نور په خبرو او وعدو تسلی مه راکوه
پس له دې ظلم ناروا د هيچا نه منم زه
دزور او ظلم فتوا مه راکوه
دابراهيم خليل الله قرباني ستايه راته
د خوف او ويرې سبق ماته ملا مه راکوه
چې نا آشنا وي له غمونو او دردونو سره
هغه بي غمه او بي درده آشنا مه راکوه
چې لکه شمع توره شپه د چا رڼا نه کاندې
ماته بي سوزه بي گدازه ژړا مه راکوه

او يا وايي:

د ملي ژوند اساس خپلواکي ده
د ملي غرور ژوند، سر لوري ده
چي هر څومره ملت متحد وي
خپلواکي يې هغومره قوي ده
په ثقافت قوم ژوندی دی
کولتوري سرمايه يې هستي ده
په آزاد او خپلواکه وطن کي
روا کله په بل باداري ده

او يا وايي:

په رښتيا هغه ملت وي بختور
چي لري ملي نظام ملي رهبر
وي اصلي حاکميت دخلکو لاس کي
حکومت وي د ملي قدرت مظهر
جامعه پخپله وي په ځان حاکمه
دعامه افکارو وي قوي اثر
نه تبعيض نه امتياز وي نه تېری
په حقوقو کي وي خلک برابر

او يا وايي:

راوینس کړی مې پښتون دی
آزادي زما مضمون دی
هر آهنگ مې ډیر موزون دی

د دې لورو غرو ورمه يم
د میراني سرنامه يم
د عبرت او ننگ نغمه يم

د خيبر غرونه ر غونه ما په سرو وینو لړلي
غليمان دپښتنو مې پښتنو باندي وژلي

او يا وايي:

قام جوړول دقام پالنه ستا سنت گڼمه
دا تقاضا د طبيعت او د فطرت گڼمه
ستا له طرفه اغيزه د قوميت گڼمه
مینه دقام دانسانانو خاصيت گڼمه
خکه فرعون سره موسی جگړې جنگونه کړي
دقام دپاره ديرو خلکو ډير کارونه کړي

او يا وايي:

لباسي به درته وایمه جانانه
پښتني به درته وايي بي ايمانه
واخله درس د سربازی ته له پتنګه
که دي پريښوده دپلار نيکه خويونه
که پښتو شوه درنه پاتي ای پښتونه
لوی صفت د پښتونوالي قرباني ده

ډير اوچت دی په مانا کي له اسمانه
دوطن شهيدانو بير غونه

او يا وايي:

شهرت د عقل له نامه د افلاطونه، نه ځي
د آزادی مینه هيڅکله له پښتونه، نه ځي
که هر څه لار شي له دي دهر او جهانه ځني
د بل له جغ لاندي ژوندي ويښ ملتونه، نه ځي
د آزادی معراج ته نه رسيري هغه کسان
چي دغيرت او ننگ په لار کي يي سرونه، نه ځي

او يا وايي:

فضيلت د انسان علم و عمل دی
که په سر يې پټکی او که ململ دی
په چين او بالاپوش و نه غوليرې
ما د لنگ څښتن ليدلی مکمل دی

او يا وايي:

د افکارو تجلی يې نه ورکيري
دچا زړه کې چې چراغ د علم بل دی
په تورتم کې دې هغه سړی وي وړاندې
چې يې لاس کې د عرفان بنايسته مشعل وي

او يا وايي:

يو کرم مست بل محتسب کرم بل هونيار کرم
يو بدای کرم بل عالم کرم بل خوار کرم
ورته گورم چې دوی څه کا يو له بله
ځکه يو دچا مزدور بل يې بادر کرم

او يا وايي:

کله زړونه کرم له تورو کانو سخت زه
عاطفه کرمه پيدا پکې بل وخت زه
راسره تياره، رنا، يخني، گرمي شته
څوک راتيپ کرم ځيني کينوم په تخت زه

او يا وايي:

زه یم هلته چي نه غم نه مصیبت وي
نه سودا وي نه تشویش نه عداوت وي
مخالف په منځ کي نه وي واره خپل وي
دیارانو خورن مجلس گرم صحبت وي
کدورت او ملال نه وي په خاطر کي
دملگرو اشنایانوجمعیت وي
د وینا په سود و زیان څه غوږانه وي
نه له چا سره حسد او رقابت وي

او يا وايي:

زه په برخه د هغوی یم چي جهان کي
مست په مینه د جمال یا حقیقت وي
غافل نه وي له بنایست او بنکلیتوبه
خدای ورکړی دبلبلو طبیعت وي
په نظر دمحبت گوري جهان ته
ورسره له خوشبینی ډک بصیرت وي
بدبخت نه وي له ازله پیدا شوی
خوی یې بنه، نظریې بنه، بنه یې فطرت وي

او يا وايي:

زه پیدا یم له شعور او له احساسه
ما د زړه له کوره هیڅ کله مه باسه
مدام ژاړه په دردمنو رنځورانو
په بد حال او بده ورځ دغریبانو
په دنیا کي کونډې رنډې غریبان شته

په سل رازه زخمي زروڼه په جهان شته
څوک چې سترگې لري کله وي بيغمه
اخلي برخه د يوه بل له ماتمه
غافل مه اوسه د نورو له احواله
چې نور ژاړي ته هم مه اوسه خوشحاله
زروڼه سوځي سترگې ژاړي مصيبت کې
څرگنديږي محبت د غم شرکت کې
خپل خواخوږي په غمو کې معلوميږي
دوستان يو دبل په بده ورځ کړيږي

او يا وايي:

په دنيا کې که عزت که اعتبار دی
د انسان د معايبو پرده دار دی
که څوک خپل عيب پټوي په دې پټېږي
ورکول يې د صحيح تربيت کار دی

او يا وايي:

رېښتياڼی دوست نه لري هغه سړی
چې په خوله باندي وي خپل په زړه پردی
محبت دلاس او ژبې اثر نه کا
که په مينه نه وي تود د زړه نغری

او يا وايي:

په دوستی کې که څوک چل او سیاست کړي
له دوستانو سره بل شاني صحبت کړي
رښتیاڼی دوست نه لري او نه یې مومي
که هر څو په خوله اظهار د محبت کړي

او يا وايي:

زړه پټ مه ساته هیڅکله له ملګریو
مه غل کيږه په دوستی کې دخبرو
دبل زړه ته مومي هغه سړی لاره
چې راووت د نفاق ټگی له زغرو

او يا وايي:

يو پټ غلی احساس دی چې آرام مې نه پریردي
په اور مې کړوي لکه چې خام مې نه پریردي
جرعت مې زیاتوي دومره په ځان یمه پوه شوی
غافل له خپله حقه او غلام مې نه پریردي

او يا وايي:

دا چې لوبې په سرو سپینوهر سبا کړې
راته وایه چې دا هومره مغرور چا کړې
د دنیا په مینه مست یې بی شرابو
د هستی جنون له هر څه بی پروا کړې
دهغه په حال چې وریځ داسمان ژاري
ته پرې هر ساعت خندا لکه بریښنا کړې

له همدې خاورو پيدا خاكي انسان يې
نه پوهيرم دنيا ولي په هوا كړي

او يا وايي:

چې د غمجنو په حال سوخي هغه زړه غواړمه
داسې پتنگ سره يو خای خپل سوخیده غواړمه
لږ غوندي درد او دلسوزي دهمدردی دپاره
که په کوم زړه کې خای لري ترې څاریده غواړمه
د سوز ژړا چې کله وينمه د شمعي په مخ
د رنځورانو سر ته هسې ژړیده غواړمه

او يا وايي:

که پخپلو هوسونو زورور يې
که په کور کې دې هيڅ نه وي توانگر يې
چې په غاړه دې د تمې زنجير پروت وي
خورا تيب يې که ولاړ په جگ منبزي يې

او يا وايي:

عزت نشته زورورو په حضور کې
لويې نشته تکبر او په غرور کې
قبيلد دچا په درکې لوی ذلت دی
که نقصان نه وي په سترگو او شعور کې
له مانا او له کمال سره آشنا شه
موندل کېږي لوی عزت د علم نور کې

او يا وايي:

چي په سمه لار څوک نه ځي بيټا نه دی
چي عمل په علم نه کړي ملا نه دی
که يې فکر ستا له فکره مخالف وي
شپه او ورځ که در سره وي اشنا نه دی
لمر که راشي په تندي باندې له پاسه
ته چي وين له خوبه نه يې سبا نه دی
وراندي وروسته دهر چا ديوي مري کيري
تر سبا پوري څراغ بل د چا نه دی
چي په فکر، عقل، لوی نه وي ماشوم دی
چي په خوی باندې کمکی وي بابا نه دی

او يا وايي:

اراده او د کار عزم چي لري څوک
د هغه هر وخت کي شوی احترام دی
د عمل د خاوندانو په حضور کي
د وينا خاوند ولاړ لاس په سلام دی
نه په تشه وينا کار د چا سم شوی
نه مور شوی کله تری په تش جام دی

او يا وايي:

چي د ریا په طاعتونو خلق نه غولوي
په بزگی او مسابلو پېسي نه ټولوي
صحيح اسلام هر چاته بنيي حق باطل بېلوي
دا رنگه پيرشيخ و ملا د قوم پېښوا غواړو مور

او يا وايي:

که بي رنگه بي ريا زهد و تقوی وي
له تگی برگی چل ول نه مبرا وي
څوک يې کله بازارونو ته راباسي
سود سودا لره خو زهد د ريا وي

او يا وايي:

که طاعت او عبادت هر څومره کم وي
خدای دې نه کا چې شریک پکې صنم وي
په ريا چې دمخلوق د پاره کيږي
که شرک نه وي له گناه سره به سم وي

او يا وايي:

چې رشوت نه خوري ظلم نه کړي او پوهيږي په کار
خوشي په خوشي نه کنځل او نه وهل کړي نه قار
په خوار غريب لري زړه سوی نه په ظالم او بد کار
هغه قاضي هغه حاکم هغه ميرزا غواړو مور

او يا وايي:

چې خدمت کاندې په رښتيا ملک و ملت دپاره
په حق چلېږي د انصاف او عدالت دپاره
په سمه لاره وي روان د حقيقت دپاره
دا راز ښه سړيتوب يې له ريا غواړو مور

او يا وايي:

چي دماغونو کي رڼا زرو کي سرور پيدا کړي
قوم و ملت کي د لوړتيا ذوق و شعور پيدا کړي
فکرو عمل او اخلاق ښه کړي ښه دستور پيدا کړي
له مکتبونو علم و پوهه د رښتيا غواړو مور

او يا وايي:

د وطن په محبت باندي قسم خورم
چي د ځان له غمه زيات دوطن غم خورم
دوطن د شرف سپريم نه وپرېرم
که د تورو گوزارونه دم په دم خورم
دا خوږي، غوړي گولي دي وي دنورو
د وطن دفاع کي زه گولي د بم خورم
کفن نه غواړم د ژوند جامو کي درومم
دجنت باغ کي مېوي رقم رقم خورم

او يا وايي:

ژاري په غمونو کي خواخوږي له هر چا سره
سل پتنگان سوځي ديوي شمعي ژرا سره
ډک زرگي له اوبنکو گرځي وريځي په اسمان کي بيا
څه ژرا ملگري ده دژوند يوي بريننا سره
ټول باغ ژریدلی ځکه اوبنکي دي دگل په مخ
ډير لکه لاله داغلي زروونه شته صحرا سره
نه بنيابي انسان ته چي دبل په غم غمجن نشي
لويه بدبختي ده که څوک نه ژاري له چا سره
داسي بي غمي دي خدای په هيڅ کور کي پيدا نکړي

يو کور کې چې وير وي او بل خاندي له ليلا سره

او يا وايي:

بصيرت او علم نشته په کتاب کې
که څه نه وي د مغزو په پيچ و تاب کې
علم او پوهه بل شی نه دی بينايي ده
خوشې ناست يې پټې سترگې په محراب کې

او يا وايي:

په ضعيفه اراده عقل حاکم وي
که قوي وه اراده نو بيا خادم وي
د بشر خدمت ته عقل پيدا شوی
په دې شرط چې روغ و جوړ صحيح سالم وي

او يا وايي:

دانسان جوهر د ژبې گويایي ده
همدغه يې زيبايي او دارايي ده
بې له ژبې هيڅوک هيڅ نشي موندلای
دانايي دلربايي که بدايي ده

او يا وايي:

نه يې زړه کې صداقت، مينه وفا شته
نه يې سترگو کې څه شرم او حيا شته
سياست لري څو مخه څو اړخونه
وخت په وخت يې خوله کې سل ژبې گويا شته

او يا وايي:

پرستش د يوه تن بت پرستي ده
دمسلک پيروي لويه آزادي ده
په کوم ځای کې چې يو فکر کړي کارونه
هلته خوشي مهمل لفظ ديموکراسي ده

او يا وايي:

په جهان کې چې مردوده باداري شوه
روحاني رنگ يې راووته پيري شوه
دپيری او مريدی بازار چې سور شو
سياسي رنگ يې پيدا کړ ليدري شوه

او يا وايي:

په رڼا کې د لمر څومره لوی حکمت دی
ژوند دپاره ډير ضرور دا حرارت دی
مگر گوره د اسمان سپينې سپوږمۍ کې
خاوند ايښی د جمال شعري کیفیت دی

او يا وايي:

بنځه حق لري دژوند او کار کولو
لکه نر د لياقت څرگندولو
په دې شرط چې اهليت وښيي کار کې
نه چې ځان ښيي په ځان سينگارولو

او يا وايي:

په سر کې فکر د وطن په زړه کې مينه ديار
د زور او ظلم لوی دشمن دازادی طرفدار
په حق ويلو ماتوي بت او طلسم د يار
شاعر دپاره مناسب دی همدغسې شاعر

او يا وايي:

ستا دلبر غوندي دلبر په جهان نشته
ستا دعشق په باغ و بن کې خزان نشته
غمجن مه اوسه راځه رقيبان نشته
دليلی په دروازه کې دربان نشته
پاڅه بيا يو ځل سيراب دعشق په جام شه
په ساغر دماه و مهر می آشام شه

او يا وايي:

بيا وطن بنکاري تازه نوی بهار دی
بيا په غاړه د هر چا دگلو هار دی
باغ کې ځورند دي دگلو امبلونه
ته خو گوره! ورته څنگه بڼه گلزار دی
هر طرف ځانگي بڼايسته غونچې د گلو
د مستی دوره راغلي په بلبلو
بڼې نغمې له هرې خوا غور ته رسيري
په رښتيا چې بهار وړ دی دستايلو
نن هر چا ته خپله سيمه بڼه گلزار دی
دا تاثير خدای نصيب کړی دبهار دی
مرغی باغ کې دي خوشحاله زرکې غرو کې

هر طرف ته چي نن گوري لاله زار دی

او يا وايي:

خوله پړانېزي دگلشن غوتی سبا ته
د زړه غوتې بېرته کپري خپل اشنا ته
ما دخپل فکر محرم په جهان نه موند
نا اشنا فکرو سره راغلم دنيا ته

او يا وايي:

له اسمانه څاڅکي راغله د باران
پرې راشنه شوه سپين او سره او زير گلان
يو څو ورځې پس يې باد وپورلې پانې
خپل آغاز انجام هيڅ نه شو ور عيان

او يا وايي:

د جنت حورو زړه وړی د زاهد دی
په همدې فکر ولاړ خدای ته عابد دی
دبنايسته حورو په لاس جامونه ويني
ځکه تېر له خپله سره مجاهد دی

او يا وايي:

بنکلی توب دی چې هر چا زړه پرې بايللی
چا په يو شان چا په بل شان دی ليدلی
بلبلان ورپسي ځي د باغ په لوري
پتنگانو اور ته ځان ورغورځولی

او يا وايي:

پتنگ په شمع بلبل مينه په سرو گلو
عاشقان فخر په ديدار د نازولو کوي
تاپه ملالو اثري سترگو زړه وړی زما
دلبران واره د زړه بنکار په تش کتلو کوي
د هر چا خوښه چې په مال که په کمال پسې ځي
زه يې عبث بولم چې مينه يې د بنکليو کوي
هغه پاک زړه چې د خوبانو خاص حرم باله شي
څوک به يې ولي ځای د هر خيال دساتلو کوي
د بنکليو خيال که له شاعر سره ملگری نه وي
دېر غوليدلی که هوس دشعر ويلو کوي

او يا وايي:

چا چې ايښی دا شين خال ستا په جبين دی
زما زړه هم دهغه له لاسه شين دی
ستا امېل کې يې سل زړونه دي پېيلي
چا جوړ کړی ستا د غاړې لونگين دی
جوړه شوي يې د لمر له پلوشو نه
ستا دعشق پر حرارت مي دا يقين دی
سور سالو دي سره لمبه ده نه پوهيرم
که زما دزړه په سرو وينو رنگين دی
دجمال پرېنتې ته چې جوړولي
ورلپړلی چا سلام چا آفرين دی
معجزه ته د قدرت او دخلقت يې
په رېنتيا چې خدای احسن الخالقين دی
خدای دي ساته په امان له بدو سترگو
دا دعا د پرېنتو زمور آمين دی

او يا وايي:

چي تور اوربل په سپين مخ ووينم غزل جوړوم
بل کار مي نشته شهلا سترگو ته کجل جوړوم
بکره معنی بنکلي کومه د هنر په سينگار
د فوق لیلی ته د بنکلاو تاج محل جوړوم
توري تيارې چي ورکي کرم د حقيقت له مخي
له عشقه اور اخلم له خانه رون مشعل جوړوم
چي افسانه شمه په عشق کي زمانو ته يادگار
لکه مجنون خان نه د عشق ضرب المثل جوړوم

په رښتيا سره که د الفت صاحب اشعارو ته په دقت سره پاملرنه وشي، د ده شعرونه ډير خواږه، خوندر، بنکلي او جذاب دي. دده زياتره شعرونه انتقادي، اجتماعي او ملي بڼه لري، او لوی حکمت او لذت په کښي نغښتی دی.

الفت صاحب واقعا دلوري پوهي او علميت خاوند شخصيت دی. د ده په شعرونو کي د قلم زور او قوت، د کلام فصاحت او بلاغت له ورايه معلوميري. د ده شعرونه او نثرونه ساده او روان دي، همدا وجه ده چي د ده شعري کلیات خو ځله چاپ شوي دي او د ټولو ادب دوستانو او دشعر د مينه والو په کاله کي لکه د نورو شاعرانو او ليکوالانو ديوانونه موجود دي. اروا بناد عبدالحی حبيبي چي زموږ د هيوادشاعر، نامتو ليکوال، څيرنيز پوه، تاريخ پوه او تکړه ژورناليست دی دالفت صاحب دنظم او نثر په هکله داسي وايي:

(د الفت نثر هم شعر دی او نظم يې هم شعر دی. دی وايي کله کله د هغه نثر تر نظم خوږ وي. خلک وايي چي نظم پيودل دي او يو ناظم مرغلي پيودي، مگر زه وينم چي الفت په نثر کي بلا کوي او کله کله الفاظ هسي سره پيودي چي تر هر رنگه نظم ښه ښکاري.)

د الفت صاحب شعر اوشاعري، او د ده اجتماعي، سياسي، انتقادي، ادبي، ديني او ملي مضامين او مطالب دپښتو ادب په ډگر کي دقدر او ستاينې وړ دي. الفت صاحب نه يوازی په پښتو ژبي ليکني کړي دي، بلکي په نورو ژبو کي هم ليکني لري. ده په دري- فارسي ژبه هم اشعارو نثرونه ليکلي دي، خو له بده مرغه دا ليکني اوس محال په لاس کي نشته. د يادوني وړ گڼم، د وينس زلميانودملي غورځنگ په جوړښت کي زموږ د هيواد يو شمير منورو خوانانو، پوهانو، سياسي، اجتماعي، ادبي او ملي شخصيتونو فعاله برخه درلوده، يو له دغو اشخاصو څخه استاد گل پاچا الفت هم و.

الفت صاحب د دغي غورځنگ فعال غړی و، اود (ولس د جريدی) چې د دغي غورځنگ نشراتي ارگان و د امتياز خاوند اود دغي تحریک وياند هم و.

زموږ يو شمير لویو شاعرانو، ادیبانو او لیکوالانو دالفت صاحب پر شاعری او لیکوالی خپلي څیړني کړي دي، او خپل نظريات او په زړه پوري تحقیقات يې لیکلي دي، چې د دوی دا لیکني د قدر او ستاینې وړ دي.

لنډه دا چې دالفت صاحب د شخصیت په هکله که هر څومره ولیکل شي بیا هم کم دي. کله چې ما دالفت صاحب شعري کلیات ولوست نو زه هم دې ته وهڅیدم چې د ده د شخصیت په هکله یو څو کرښي ولیکم.

ارواښاد گل پاچاالفت صاحب په (۱۳۵۶) کال د لیندی د میاشتی په (۲۸) نیټه د زړه دحملې په اثر د عزیز خان په کڅ کلي کې، چې د ژوند په آخرو وختونو کې هلته اوسیدو وفات شو، او د دوی په پلرني هدیره کې خاوروته وسپارل شو.

ارواح دې ښاده وي او د لوی خدای څخه ده ته د فردوس جنت غواړم.

د دغي مقالې په لیکنه کې د بیلابیلو انټرنیټي منابعو او د الفت صاحب په شعري کلیات استناد شوی دی، خو بیا هم که چیرې زما په لیکنه کې ځینې نیمگړتیاوې موجود وي د ټولو گرانو ادیبانو او لوستونکو څخه مخکې له مخکې بڅښنه غواړم.

په ډیره ادبي مینه:

انجنیر عبدالقادر مسعود